

Poziv in prošnja.

Točno pred 6 meseci smo „Narodno Slogo“ poklicali v življenje. Kakor vsaka dobra stvar, smo tudi mi imeli in še imamo nasprotnike, a tudi brez lepega števila zvestih prijateljev nismo. Slednji so se prav lepo pokazali s tem, da so poravnali naročnino, ki je tako malenkosten obulus za dobro stvar, da je škoda o njej govoriti. Prepričani smo, da bodo še številni zamudniki storili svojo dolžnost, a vsak naših zvestih naj pridobi vsaj še enega naročnika. V cilju, da zboljšamo tisk rabimo za nabavo novih tipk in improvizirani vodovod najmanj svoto Din 10.000.— V to svrhu se obračamo do naših pridobitnih krogov, zavodov in zasebnikov, da zberejo to najnujnejše potrebno svoto bodisi kot dar ali pa kot kratkoročno brezobrestno posojilo, ki bi se vrnilo v roku najdalje 6 mesecev. Ker je zadeva velike važnosti, zagotavljamo dobrotnikom vso našo naklonjenost v prepričanju, da tega poziva in prošnje ne bodo prezrli. —

— Uredništvo in uprava. —

Prijatelje državne meščanske šole v Ptujju vabi upravništvo šole na roditeljski sestanek, ki se vrši v četrtek, dne 5. maja 1932 ob 9. uri predpoldne v risalnici zavoda (pos'opje Mladjka). Zanimiv in za obstoj zavoda aktuelen vspored je razviden iz posebnih vabil, ki so že izdana. —

Vsem intresentom za našo podporno akcijo.

Na tozadevna svoječana prednaznani v našem listu smo dobili toliko vprašanj, da ne moremo vseli sproti reševati. Tozadevna pravila so gotova in je potrebna samo formalna odobritev od strani oblasti, nakar dobe številni poverjeniki natančna navodila. — J. K. Slovenjigradec: Ni nič skupnega s pomožnimi blagajnam, ampak solidna združna osnova. — Fr. S. — Konjice: Predpogoj je,

da je naročnik, ki plača celoletno naročnino vnaprej. — E. F. — Celje: Vsega naenkrat ni mogoče spejati. Še pride tudi, ako se prvo obnese. — C. L., I. B., J. K., I. K., D. G.: — Marjbor: Dobrodošel je vsak pismen poštenjak, vendar dobi vsakdo svoj o-koljš (rajon), da ne bi tovarišu v zelje hodil. — I. B. — Kamnik: Smrt je vsakemu nazadnje namenjena in ne uide, zato tudi zacnkrat ne računamo z oddelkom na posmrtnine. — Trpečim od revme, protina, jetike in raka: Čitajte tozadeven oglas na 4. strani. Pošljite natančen naslov bolnika! —

Vinarski kongres v Ptujju.

Določeni izleti v Haloze ob pri-liki vinarske razstave v Ptujju se bodo vršili po sledečem redu: Prvi izlet bo v nedeljo 8. maja v Srednje Haloze (Ptuj-Št. Vid Okič, Sv. Barbara-Ptuj). Glavni izlet se priredi v pondeljek, dne 9. maja po prog. Ptuj-Ptujska gora., Št. Janž v Halozi-Podlehnik in nazaj. Odhod udobnega avtobusa je vsakočkrat ob 13. uri izpred Društvenega doma. Izletniki se naj prijavijo predsedniku Vinarskega društva v Ptujju g. Sagadinu najkasneje do 5. maja. (Udeležencem glavnega izleta je na razpolago kot voditelj po ceni Din 3.— zgovorinski in potopisni špis o Ptujski gori iz založbe Ptujske tiskarne ter bo izletnikom na razpolago.) —

Ljubiteljem slovenske pesmi!

Naš sotrudnik znan slovenski pesnik — učitelj Anton Mohor ima še nekaj svoje zbirke „Pesmi“ v zalogi Splošna kritika o tej knjigi, ki ne bi smela manjkati v nobeni knjižnici je zelo ugodna. Opozarjamo na njo vse pesnikove kolega, društvene knjižnice in zasebnike. Ljena obsežna knjiga stane Din 25.— in se naroča bodisi naravnost pri avtorju učitelju A. Mohorju, v Marjboru — Majstrova ul. 18 ali pa pri upravi „Narodne Sloge“ v Ptujju. —

Čukovega parlamenta drugo zasedanje.

V nadaljnem zasedanju „Čukovega parlamenta“ otvori predsednik Pink Pink-luč pri po-noštevlni udeležbi vseh poslancev v pondeljek dne 25. t. m. ob 21. uri zvečer parlamentarno sejo, ter po izrečenih formalno tih pozove navzoče poslance, da se oglašijo k besedi, nakar se oglašijo kot prvi govornik Podravski Oberčuk, ki prečita sledečo resolucijo: „Visoka zbornica! Spoštovani gospodine predsedniče! Čast mi je in štejem si v prijetno dolžnost, da opozorim na tem me-tu visoko zbornico na ljudsko mišljenje in nesporazumljenje med narodom vs'ed izdane vladne okrožnice, da so po zakonu zaščiteni vsi oni, ki bi radi plačali pa ne morejo, ker so prezadolženi. Po zakoniti zaščiti so mišljenja, da sedaj sploh niso ničesar dolžni, niti privatnikom niti denarnim zavodom. Z izgovorom na denarno krizo in zaščito dolžnikov so dolgovi z obrestmi vred izbrisani in v sporodu stem tudi hranilne vloge. Oni, ki imajo denar v rokah, ga ne dajo več iz rok, ker če so tudi dolžni, ne marajo plačati in če niso dolžni, ne marajo naložiti, pravijo, da bo vse denarne zavode vrag vzel. To so zelo resne stvari, ter prosim g. predsednika da v zadevi takoj nekaj ukrene, sicer se položaj lahko še poslabša. V nadaljnem še prosim za točno pojasnilo, kje se nahaja danes naš denar, namreč oni denar, ki je vsa zadnja leta cirkuliral normalno med narodom in ga je danes zmanjkalo? Kmetje, ga nimajo, podelžeski denarni zavodi ga nimajo, trgovci ga nimajo, izven posameznih slučajev. Kje je danes naš denar vprašam g. predsednika? Naše gospodarske razmere bi še davno ne bile tako obupne, ko bi krožil med narodom oni denar, ki je krožil v prejšnjih letih! Narod zahteva pojasnila, kje je danes denar? Prosim g. predsednika, da posveti temu vprašanju svojo posebno pozornost, ter pri prihodnji seji izerpno poroča imena tistih naših patriotov, ki

so kot patrioti spravili svoj denar na varno, oni denar, ki danes v prometu manjka? Naš narod vse to itak že zna in prav dobro zna in zato g. predsednik ne stoi prav nič krivega, če kake višje patriote imenoma navede. Se zahvaljujem visoki zbornici za pozornost g. predsedniku pa za potrpežljivost, ter bi ježim z vsem spoštovanjem vedno Vam udani: Podravski Oberčuk, poslanec.

Predsednik vzame interpelacijo na znanje ter objubi odgovor do prihodnjega zasedanja. Vložene so bile še sledeče interpelacije: Krempelj Vrbanški povdarja urbano složnost in hali visoko vlado, ki je vendarle odredila navoz gramoza na cesto. Demant'ra (zanjka) govornice, da se je to zgodilo zato, ker je Miha enkrat do popka obtičal sredi svoje ceste. — Kljukec Ptujski zmerja kakor „Rohrspatz“ in ga mora predsednik suspendirati od 3. sj. — V znak protesta se dvigne tov. Čukica Dolnjegrajska in deklarira glasno: „Judenrezl znana v beli je Ljubljani, obrajtajo jo haloški kaplani in mestna vsa gospoda od juga do — zahoda!“ — Predsednik ji vzame besedo ter suspendira Čukico tudi od treh sej! — (Bravo!) — Sršen Središki je vložil posebno spomenico, katero je vlada dala posebej nasti-niti. — Pavliha Dravopoljski je zaradi zaroke s tov. Sovico Krčevinsko prosil za enomesečni dopust in izplačilo dvojnih dnevnic. Radi krize — je bil dovoljen obema le 14 dnevni dopust s štirikratno dnevnic. Osa-Edle von Friedau se je iz Carigrada poslala v Kairo in poslala brzozjavko zbornici. — Ker se je začelo svitati in saj se petelini preveč drli, je moral predsednik zbornico poslati spat! —

Kupujte svoje potrebščine pri naših inserentih!

Vladimir Vehovec:

Oglarjev Peter.

1.

Tik ob obronku temnega gozda, kakor čepeča koklja, je stala kočja oglarja Kosmača. Ozki kolovoz je segal preko položenih njiv do nje, po katerem je ob sobotah vozil stari Kosmač oglje na nizkem košlju v bližnje vasi ter se pozno v noč vračal domov.

Oglar Kosmač je preživljal jesen svojega življenja. Nadležna naduha in starost sta mu odvzela tudi to edino veselje. Prevzeti je moral to tovorjenje njegov sin edinec. Peter, v najlepših fantovskih letih, je že dolgo čakal na to opravilo po očetu. Reš, da se ni mnogo brigal za oglarenje, vedel pa je, da ob takih prilikah pade marsikaj — okroglega v žep.

Peter je bil po naravi prav zal fant. Veljke, močne postave, še dokaj zastavnega koraka, žgočega pogleda, a ponižnih besed. Kedo bi se potem spotikal nad njim, če se je marsikatero dekletu rado ozrlo za njim, ko je z bičem pokal skozi vas in ponujal oglje. In kedo bi se čudil, ako se je vanj zagledala celo županova Franica, najlepše dekletu v vasi? Bil je posebljena narodna pesem „Oglar je zauber fant“.

Toda kljub lepi Petrovi postavi je bila globoko v njem zakopana — napa-ka. Seveda, kedo je brez nje? Da je bil Peter že od rojstva strašno strahopeten, je gotovo od tega, ker je preživel največ ob oglarskih kopah, ali pa pri materi, poslušajoč povesti o groz-

nih strahovih, porednih škratih in divjih možeh. Strahopeten, da se nitiskozi okno pogledati ni upal kadar je padel mrak in so skovitri in čuki vpili po hosti. S strahopetnostjo se je združila v njem tudi lahkovernost. Kedo bi si mislil, da je mogoče kaj takega v tem razvitem fantu? Zato pa je tudi stari Kosmač imel pomisleke, predno je prepustil tovorjenje oglja svojemu sinu. No, ko je Peter že večkrat ob svoji uri pripeljal domov, poprodal oglje in mu prinesel točen skupiček, je jel počasi upati, da postane sin, kakršnega si je želel.

Tako je postal Peter staremu Kosmaču vedno bolj zaupljiv, dobi v vasi pa županova Franica vedno bolj zaljubljena.

Toda, joj, da ne bi bilo na svetu tako velike razlike med bogatimi in ubogimi!

2.

Za skladovnico županovih drv je čepel Peter. Vedel je, da mora mimo priti Franica iz kozolca, kjer z drugimi dekleti obrezava korenje. V poltemi je premišljeval, kaj ji naj reče, ko jo zagleda. Boječ, da ga kedo že preje zaloti, je hotel oditi.

Takrat zasliši znano, zateglo petje. Bil je nori Jože. (Poskakajoč preko dvorišča je krenil proti kozolcu. Petru je odleglo.)

Kmalu zasliši vesel dekliški smeh pod kozolcem. Čakal je. V pretrganih presledkih se je razlegal smeh; Jože jim je moral praviti nekaj zelo žaljivega.

Po dvorišču so zagagale gosi, od sadovnjaka je pripeljal petelin svoje kokoši, pri hišnih vratih pa se je trgal pes na verigi.

Mračilo se je vedno bolj.

Peter je še vedno čakal.

Kmalu zasliši lahke korake sem od kozolca. Kako mu je bilo srce! Vroče mu je postajalo, najraje bi zbežal.

Bila je Franica sama, s košem korenja na glavi.

„Franica!“

„Jezus Marija! Kaj pa tako glasno kričiš?“

„Franica, tako dolgo te čakam,“ se je okorajzil, še vedno čepeč za drvami.

„Saj ven se skobacaj! Zakaj ne prideš obrezovat k nam dekletom?“

„Preveč vas je; smejele bi se mi... Samo videti sem te hotel.“

Stresla je korenje v kad na dvorišču in mu pomignila, naj ji sledi.

Šel je pokorno in molčeč za njo po sadovnjaku proti njivam. Sedla sta na deblo posekanega oreha.

„Sedaj govori! Kaj hočeš?“

„Franica, tako rad te imam pa sram me je“...

„Tako?“

Molčala sta.

Po dolgem molku je vzdihnula Franica:

„No in naprej?“

„Nič.“

„Kako si pust, pa praviš da me imaš rad?“

„Imam te!“

Pogledala mu je v sramežljive oči in prasnila v smeh.

„Lep fant si, niti objeti me ne znaš, kakor to drugi delajo!“

Peter se je stresel. Dvignil je roko in jo nerodno objel okoli pasu.

„Oh, kako si neroden, saj k sebi me stisni!“

Ubogal jo je.

„No, sedaj mi pa povej, koliko me imaš rad!“

„Franica, tako me je sram!“

Zasmejala se je. Njen smeh je bil rezek. V Petru pa se je porodil sum, da se norčuje z njim. S strahopetnostjo se je zbudila v njem še moreča ljubosumnost, ki jo do tega časa še ni občutil tako močno. Vendar se je opogumi!

„Pravijo... pravijo, da Matevža s Poljan rada vidiš? Pravijo, da ti je kupil takšno ruto, ki jo nima nobena, pa koralde in odpustkov. Pravijo tudi, da ga imaš celo malo rada.“

Še bolj se je zasmejala. Vendar se je malo zbala za njega. Zatajiti mu mora.

„Ali veruješ? Kaj? Saj ni res... Saj ni res, kar čakajo ljudje! Tvoja sem, Peter!... Samo tvoja!“

Tesneje se je privila k njemu, zalpila svoje, rdeče ustnice na njegovo lice in ždela tako dolgo nad njim.

—

Nedateč nad njima pa je čepel na veji debele jablane nori Jože. Stiskal je pesti in škripal z zobmi...

Morda je tudi on bil zaljubljen v županovo Franico?

(Se še nadaljuje.)